

poesiile lui doritoare de haiducie sau de iubire, în colinde și în basme, acești prieteni ajutători ai îndeplinirii visului lor de libertate și de fericire. Acești umili descultți cari știu să vorbească și să cânte atât de fermecător viața, nu au decât un singur păcat: artiști, iubesc mai mult visul decât chibzuiala în gospodărie, cu toate că nu se dau în lături de la munca grea. Dar, tocmai de aceea, cail și căruțele lor mici, care, înghebează singura lor bogăție, li măresc sfințenia jertfei. Greul sacrificiului îi face să apară ca niște eroi, și pe acești bătrâni cu figuri slabe, cu bărbi de sfinți și pe femeile îmbătrânite, de la douăzeci și cinci de ani, de supărări și muncă, și pe copiii cari privesc îngrijorați.

Când te uiți la ei, te gândești la micimea jertfei pe care surtucarii o fac pentru Țară, iar lefegiii cari nu-și dau obolul lor pentru înzestrarea oștirii și bogătașii cari nu dau cel puțin un șfert din sutele de mii de lei pe care le câștigă și pe care le apără cei umili, capătă înfățișare de trădători.

Țăranii așteaptă supuși, alături de avutul lor, pe care pierzându-l, rămân cu curțile goale și cu ogoarele neînchiptuit de greu de muncit.

Și, totuși, dau cu inimă bună...
Și Dumnezeu li va ajuta!

D. Al Nanu.

E L E N E I

Trad. după Pierre Ronsard.

*Când tu vei fi bătrână și când, la lumânare,
Seara, târziu, aproape de foc vei sta lucrând,
Cântând a' mele versuri vei spune: Sânt de când
Cântatu-m'ă în versuri Ronsard... Eram în floare!...*

*Și-atunci, ce-o să-ți ajute, spunând aceasta, oare,
Pe lucru stând plecată, aproape dormitând?
La numele mieu, cine n'ar tresări 'ncercând
De slav' al vostru nume, în veci neperitoare!...*

*Atunci voiă fi țără și umbră străvezie;
Supt mirți umbroși afla-mi-oiu odihna de vecie.
Tu, lângă foc vei duce povara bătrâneței,*

*Căind desprețul mândru și-amaru-mi regretându-l...
Trăiește, dar, acuma..., nu da la zile rândul;
Culege de pe-acuma plăcerile vieții...*

Emil B.